

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

'BORDERLINE' TURÍSTICA

M és enllà dels significats mèdics referits als nivells de colesterol i a un trastorn límit de personalitat, l'anglicisme del títol em serveix per enquadrar la qüestió del turisme per segona setmana consecutiva. Els dos significats principals que té en anglès quadren a la perfecció amb el que pretenc explicar.

Un empresari d'aquestes terres de l'interior té una anècdota cíclica i aclaridora. És propietari de dues cases rurals, situades a poc metres de distància, d'aspecte i serveis similars, quasi idèntiques. S'ofereixen als mateixos llocs d'Internet, amb presentació i preus ben similars. Quasi són una còpia l'una de l'altra. Només és diferencien perquè una pertany al Bages i l'altra, per poc, s'endinsa al Berguedà. A la pura frontera. Una es ven molt bé, mentre que l'altra no aconsegueix ocupar-la fins que no l'ofereix com a alternativa per als que busquen la més sol·licitada i la troben ocupada. O sigui, l'ha de col·locar entre els excursionistes tardaners o d'última hora. Són dos productes idèntics, no canvia el paisatge, no canvia l'entorn, no varia res de res, solament la pertinença a una o altra comarca. Crec que aquesta és la línia actual que separa els llocs d'altres possibilitats turístiques dels que no tant. El Bages i l'Anoia tenen dificultats per ubicar-se en aquesta sector, tot i valorar propostes espurnejades que de forma indivi-

dual es posen al mercat. L'oferta pròpia va molt vinculada al paisatge, a la verdor de les muntanyes, als rierols i als voltants que es mostren al matí quan es treu el nas per una finestra d'una cambra de muntanya o d'un bungalow d'un càmping. Els locals anem debatent sobre si les muntanyes de sal són dipòsits de runams o viceversa i els forans, a la recerca d'aire pur i visió idíl·lica en tot moment, no s'hi acaben de quedar. A més, mentre ens queixem (amb raó) de les males comunicacions cap a Barcelona, els estuejants potencialment interessats a sortir-ne sobretot l'agost, troben massa a prop les comarques del sud de la nostra demarcació. L'aventura familiar de marxar queda poc justificada amb un trajecte d'una hora.

Observin que al Solsonès la cosa ja comença a canviar. La ruralitat aturada en els temps que proposa fa que els petits pobles solsonins rebin un nombre proporcionalment molt elevat de visitants respecte dels habitants. Juntament amb l'Alt Urgell, la Cerdanya d'una forma i el Berguedà d'una altra són els àmbits a on es pot apreciar que la demanda presenta una força i sobretot una consistència sobre la qual es podrà anar construint una indústria potent algun dia.

Una passejada pel centre de Manresa durant aquests dies ens evoca buidors similars a les de Terrassa o Sabadell. Poca gent i quasi tot tancat. Mentre que Berga o Pu-

Indicador turístic a Solsona

igcerdà es mostren activament més concorregudes per forasters de braçalets de colors llampants, aquells que s'usen per accedir a les instal·lacions dels càmpings, les piscines o les pistes de pàdel. Les fondes i els restaurants són oberts (quasi tots) a l'espera del client que volta amb més disposició a fer servir la targeta de crèdit després de passejar amb alegria pels corriols accessibles.

Verdor idíl·lica però imperfecta. A la vila de Casserres passen la canícula estival sense carter ni metge. Un lloc receptor d'aquests visitants i a on resideixen una majoria de persones d'edat es troben sense atenció postal i ni sanitària. Els obli-

guen a un desplaçament obligatori que cadascú s'ha de procurar en cas de necessitat. L'agost no hauria de ser això. És evident que un comerç privat pot tancar quan li sembli i s'haurà d'espavilar a final de mes per pagar totes les despeses fixes sense ingressos, però el costum de deixar sense serveis públics amb l'excusa de les vacances és una vergonya que els responsables haurien de resoldre sense cap excusa. No val dir allò de les retallades públiques, no val cap raó que justifiqui que en llocs com aquest, i temo que en altres llogarrets petits hi ha la mateixa mancança, s'hagin de quedar com a ciutadans de quarta categoria. Als avis no els quedarà més remei que aguantar, però els residents per uns dies potser no tornaran. Forasters amb la postal a la mà sense saber què fer-ne o pitjor, amb un menut enfebrat sense tenir a on dur-lo. I faran ús de l'eina de difusió més efectiva que existeix: explicar-ho a un conegut. I als discrepants els proposo el mesurador inapel·lable dels italians per saber si un lloc és importador o exportador de turistes: el «Ferragosto», la seva festa laica que coincideix el pròxim dia 15 amb la festivitat de la Mare de Déu d'Agost. En aquesta jornada al país transalpí només hi ha dos tipus de poblacions: les buides completament o les plenes a rebentar. Tothom que vulgui podrà fer la prova dilluns que ve amb el seu poble o ciutat.

JORDI JULIÀ

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

Jordi Julià és una de les personalitats més sòlides i creatives de la nostra vida literària. Brillant i rigorós professor universitari, la seva labor docent i la seva producció acadèmica són de primera magnitud. Però alhora és un escriptor d'una qualitat i d'una singularitat que en dibuixen un perfil propi en el nostre món cultural. Inquiet i inconformista, s'ha endinsat en temes i formes que transgredeixen rutines i convencions. Darrerament ha publicat un llibre on, en poemes on manté l'ús de les majúscules, però obvia el recurs a la puntuació, explora les formes de comunicació associades als «post-its» i hi reflexiona sobre la quotidianitat, la naturalesa dels nostres sentiments i la forma d'expressar-los.

Es tracta d'un llibre que ens sorprèn i que ens captiva, perquè, sota l'aparença d'un joc, posa en relleu qüestions rellevants en la gestió de les emocions dins la societat contemporània. El títol del volum és precisament «Post-Its», un poemari distingit amb el Premi Cadacqués a Rosa Leveroni.

El llibre, com el mot, s'estructura en dues parts, Post i Its. A la primera, més curta i on se succeeixen set textos seguint un ordre invers, del 7 a l'1, Jordi Julià se centra en el mitjà, en aquest canal d'apunts succints:

«Això és cosa de rics/ d'esnobs o gent ociosa/ que apunta coses inservibles» i hi recorre irònicament al llenguatge publicitari: «Aquest producte el trobareu/ a les millors papereries».

La segona part –Its–, més extensa, s'endinsa al moll de l'os d'aquest suggestiu projecte literari: la comunicació cenyida a notes que deixen testimoni d'una necessitat comunicativa, de vegades anecdòtica i del tot intranscendent, però en altres ocasions d'un dramatisme contingut. Hi trobarem gestions per fer, consells, reflexions, angoixes...

En aquest «Post-Its» Jordi Julià ens duu pels territoris de la familiaritat que formen part de la nostra vida de portes endins, i ho fa recorrent a un suport tan humil com una nota breu sobre un paper situat en un lloc visible. I és veritat que la poesia tendeix, com ho fan els post-its, a la concisió i ens transmet intimitat.

En aquests textos d'escriptura fragmentària, hi alternen des d'apel·lacions a qüestions domèstiques menors («Hi ha pizzas al congelador», «Ens ha caigut al pati/ la pilota de bàsquet») fins a expansions emocionals («Et necessito») i crisis de parella («N'estic ben tipa i me'n vaig./Adéu»), passant per receptes per preparar un plat o l'enumeració de les preguntes d'un examen.

S'hi perceben arreu, latents, l'absència i la fragilitat de la nostra ment, les malalties que l'assetgen, com l'Alzheimer («Et dius Eusebi Font Terrades/ Vius al carrer Dr. Oliva i Prat/ número 15 de Girona/ Si no saps tornar a casa/ pots trucar a...»), «No em surten les paraules per parlar/ No em recordo de res del que m'han dit»). Llegint «Post-Its» tenim la sensació d'una galeria de retrats mínims de personatges en diàleg, intuïts rere quatre pinzellades esquemàtiques que ens n'esbossen aspectes essencials.

Un llibre que no admet la indiferència.

Cartes

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA

cartesdirector@regio7.cat

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

Agraïment a tothom després d'un accident de trànsit

MONTSE CASASAYAS. MANRESA

■ El dia 23 de juny passat, la nostra filla Ilianna va tenir un greu accident de trànsit a l'altura de Sallent, en el qual va estar a punt de perdre la vida.

Sobretot voldríem donar les gràcies, en primer lloc, a la gent que va socórrer la nostra filla en el primer moment. També voldríem mostrar el nostre agraïment, sobretot, per la seva ajuda en el moment de l'accident i per la seva rapidesa, tant pel tracte que va rebre com pel poc temps que van estar a arribar al lloc dels fets, al cos de Bombers, al cos dels Mossos d'Esquadra i també a la unitat de personal i el metge del SEM. També volem agrair el bon tracte i l'estima rebuts tant a l'Hospital de Sant Joan de Déu com a la Clínica Sant Josep per part del personal d'Altahia de tots dos llocs.

Gràcies a la professionalitat de tots ells, la nostra filla va poder salvar la seva vida, i ara a poc a poc es va recuperant d'aquest gran cop que va rebre la nostra família.

Gràcies a tots pel vostre treball, coratge, professionalitat i rapidesa.

Família Tejero Casasayas